

AZ ELÁTKOZOTT KIRÁLYLÁNY

Szakramentom faluban élt egy házaspár. Egy kis gyermekük volt. És ez a házaspár nem sokáig élt, meghaltak. A kis gyermek árván maradt. De mikor lebetegedtek, kérték a komájukat, hogy ezt a kis árvát vegyék magukhoz, neveljék föl.

Az a fiatal házaspár magukhoz fogadták a kis árvát, és iskolába járatták. De ugyanennek az embernek ugyanolyan fiacskája volt, mint cz az árva gyermek, egyidősek voltak. És az árva gyermek olyan szorgalmas tanuló volt, és iskolából hazamenet a szüleinek kezét csókolt, és az ő saját gyermekük soha... Végeredménybe(n) az természetes fiú, és mindég gúnyolta ezt a kis árvát; ütötte-verte, sértegette, hogy:

— Mér(t) csókolsz te kezét az én szüleimnek, mikor nem a te szüleid? Te csak egy házhoz fogadott fiú vagy.

Ezt a kis gyermek szívére vette, és mindig bánkódott és szomorú volt.

Teltek az évek. Érezte a gyermek, hogy ő ott tovább nem marad, ő onnan elköltözik, és elmegy világot próbá(l)ni. Be is jelentette a szülőknek, hogy ő miér(t) nem marad tovább. A szülők nem bírták visszatartani, nem tudták szándékáról letéríteni. A nevelőnője készített neki egy cipőt, kenyércipőt és egy almát pakolt neki az útra. És az ember adott neki egy dénárt.

Azzal a szegény fiú, árva fiú útnak vette magát, elhagyta a hajlékot. Ment, mendegélt az úton; elfáradt és leült. Elővette kis elemőzsiáját, és kezd falatozni.

Ar(r)a jött egy szegény ember. Előre köszönt:

— Jó napot adjon Isten, öregapám!

— Adjon Isten, kedves fiam, neked is!

Leült a kis gyermek mellé, nem a kis gyermek, szóval a gyermek mellé leült; és megosztotta az egy cipót vele: kettévágta és az almát szinte kettévágta, és megosztotta vele, hogy egyen ő is.

Mikor jóllaktak, az öreg ember tovább ment. Ő folytatta az útját. Az öreg ember tanácsot adott neki, hogy menjen ő a legközelebbi vásárra, és ezen az egy dénáron vásároljon be, amit kap érte.

El is ment a gyermek, illetve el is ért egy városba, ahol éppen vásár volt. Bement a vásárba. Mit vegyen ezen az egy dénáron? Vett egy könyvecskét. A könyvecske az egy imakönyv volt.

De ahogy ő megvette ezt a könyvecskét, fordul, hát az öreg ember megin(t) mellette van. Megszólította a kis gyermeket:

— Bevásároltál, fiacskám?

— Vettem egy imakönyvet, kedves öregapám, amiből(l) naponta tudok imádkozni.

— Na, jó(l) van, fiam, mos(t) mész tovább. Elérsz megin(t) egy városba. Ott elmész a piacra, és ezt a könyvet áruba bocsátod. Jó pénzt fogsz érte kapni.

Az öreg ember eltűnt, a gyermek ment tovább. Amikor elért megin(t) egy városba, nagy piac volt. Kiment a piacra, és a könyvecskét kínálhatta. Volt egy hittérítő pap, megnézte a könyvecskét. A könyvecskéért(t) kapott száz dénárt. A hittérítő ahogy magához vette a könyvecskét, azzal eltűnt. A gyermek magányosan maradt.

Fordul a gyermek, az öreg ember mellette van újra.

— Na, fiacskám — azt mondja —, kaptál száz dénárt. És elmész megin(t) a következő városba. Kimész a vásárra, és vásárolsz a száz dénáron lovat.

Ki is választott magának egy szép lovat. Az öreg emberke szinte mellette termett, és azt mondja neki:

— Na, fiam, szép lovat vettél. Úlj a hátára, tovább gyalogolnod nem kell, gyorsabban haladsz. El fogod érni a királyi várost.

Ment a gyermek vagy harminc nap, még a királyi várost elérte, a város szélét. Odaért. Látja, hogy a város fekete lobogókkal van diszítve. Kérdözte a közvetlen háznál az öregasszonkát, mi oka annak, hogy ez a város feketébe van öltözve? Azt mondja:

— Itt nagy gyász van a városba(n), mert a királynak van egy elátkozott lánya, és az ott fekszik a vár kápolnijában, és mindönnap egy katonát állítanak örséget mellé, mindön éjjelre. És reggelre a katona eltűnt, nyoma veszett. Annyira kifogyott a királynak a katonája, hogy alig van.

Ahogy gondolkodott, a lovát odakötötte a fához, és ő leült mellé, elgondolkodott. Hát egyszer az öreg emberke ott termett mellette. Azt mondja:

— Kedves fiam, te most jelentközni fogsz a királynál. Beállsz katonának, és a királyt fogod szolgálni.

Ő el is ment a királyhoz, és jelentkezett katonai szolgálatra. Föl is fogadták őtet. A király akkor űtet elbocsátotta, hogy holnap reggel nyolc órára jelentkezzen a várparancsnokságnál katonai szolgálatra.

Elhagyta a királyi kastélyt, bement egy csárdába, és ebédet kért. Ahogy kiszolgálták őtet, az öreg emberke szinte mellette termett. (Űgy is lehet: megjelent.) Azt mondja az öreg emberke neki:

— Kedves fiam, te mos(t) katonai szolgálatot teljesítel, és legelőször is a templomban fogsz állni a koporsó mellett. — Azzal az öreg emberke eltűnt.

Másnap jelentkezett a királynál, illetve a várparancsnokságnál. Felöltöztették, megkapta a menázsiját. Este nyolc órakor kísérték őtet bandaszóval örségre, a templomba. Mikor bement a templomba, rázárták az ajtót, és ő magányosan ott maradt.

Látta ő ott a koporsót. Megbánta ő már az ő tettét, hogy

ő katonának jelentkezett. Fogta magát, rágyújtott szivarra. Füstölt, gondú(l)kodott, hogy mi fog történni vele?

Egyszer csak megjelent az öreg emberke mellette:

— Kedves fiam, ne fé(l)j semmit! Látod azt a koporsót? Abba(n) fekszik a királylány. Az el van átkozva, és teneked ezt meg köll vá(l)tani az átok alú(l)! Fölmész a szószékre, ott van egy imakönyv, és az imakönyvből ott olvasol. A szemedet nem szabad levenni a könyvről, hogy mi történik! Ne törődj semmivel, mert ott leszek melletted!

Közeledett a tizenkét óra. Legény fölment . . . a katona fölment a szószékre. Ahogy benézett a könyvbe, az öreg emberke mellette termett. Biztatta, hogy:

— Ne fé(l)j semmit!

Abba(n) a pillanatba(n) megdördült a koporsó teteje, kiugrott be(l)üle a lány, a királylány. Tépte, szaggatta haját, ordított, tört-zúzott. Kiabálta:

— Megtalállak, akárhol vagy!

Mikor ment föl a szószékre a lány, abban a pillanatba(n) elütötte tizenkét órát. A lánynak a hatalma megszűnt, az ereje. Visszament a koporsóba, és a koporsó teteje rázárult. Öreg emberke eltűnt. És lement a szószékről, és visszament a helyére, de aludni nem tudott semmit. Meg volt rémulve, de baja nem történt.

Reggel jött a kulcsár. Ahogy kinyitotta a templom ajtaját, látta, hogy a katonának nincs semmi baja, a legénnek. Jelentést tettek a királynak. Kivezényelték a bandát, a katonabandát, és bandaszóval kísérték őtet a kaszárnyába. Megvendégelték.

Pár órát aludt. Eljött az este, a gyerekek újra kellett menni a templomba őrésre. Szinte a banda kísérte vissza a helyére. Bezárult a templom ajtaja.

Mint annyiszor, az öreg emberke megjelent mellette. Megin(t) azt mondta neki:

— Kedves fiam, ne fé(l)j semmit! Most föl fogsz állni, oda fogsz menni az oltár elibe, és ott letérdelsz és imádkozol.

— De édes öregapám, hiszen engem ott mindjárt meglát! Hisz engem széttép!

— Ne fé(l)j semmit, mert én melletted leszek!

Úgy is volt. Közeledett a tizenkét óra, a legény elment az oltár elibe. Letérdepelt és imádkozott. Az öreg emberke szinte ott volt mellette.

Abba(n) a pillanatba(n) megdördült a koporsó teteje. Kiugrott a lány a koporsóból. Tépte haját, ordította, tört-zúzott:

— Megtalállak, akárhol vagy!

Mikor már észrevette a legényt, hogy ott van az oltár előtt és ment hozzá, abban a pillanatban elütötte az óra é(j)félt, tizenkettőt. Megszűnt a hatalma, visszafeküdt a koporsóba, és a koporsó teteje rázárult.

Reggel jön a kulcsár, kinyitja a templom ajtaját. Látja, hogy a legénynek nincs semmi baja. Jött a katonabanda. Bandaszóval kisérték a kaszárnyába. Kérdezték tőle, hogy mit látott, de nem árulta el senkinek, hogy ő mit látott. Még a királynak magának sem.

Eljött a harmadik este. Ahogy őt elkisérték szinte a templomba, rázárták az ajtót, és ő bent maradt. Unalmas volt az idő, rágyujtott a szivarra, sétált. De a koporsó felé sohase mert menni.

Közeledett a tizenkét óra. Az öreg emberke mellé termett, megjelent:

— Kedves fiam, most vigyázz! Ahogy levágódik a koporsó teteje, ha jobbra esik, balra a koporsó mellé fekszől. És ahogy a lány kiugrik a koporsóból, te a koporsóba belefekszől.

— Édös öregapám, hisz hát engem ott mindjárt széttép!

— Ne fé(l)j semmit, melletted leszek!

Úgy is történt. Odament a koporsó mellé. Földördült a

koporsó teteje. Ahogy levágódott, ű balra feküdt a koporsó mellé. És ahogy kiugrott a lány a koporsóból, ő mindjárt belefeküdt. Tört-zúzott, tépte a haját a lány, ordított:

— Megtalállak, akárhol vagy!

Mikor be akart vissza menni a koporsóba, hogy a legént széttépi, elütötte tizenkét órát, a leánnak megszűnt a hatalma. Fogta a legént, kiemelte a koporsóból, átölelte, megcsókolta:

— Szivemnek szép szerelme, megváltottál az átok alul. Olyan tiszta lélek vagyok, mint te. Én a tied, te az nyém!

Az öreg emberke pedig megfogta a kezüket, összetette, áldást adott rájuk, megeskettette őket. Azzal az öreg emberke eltűnt. — Az öreg emberke nem volt más, mint a a jó Istenke ember alakjában.

A nagy harcban a leány annyira kifáradt és a fiatal ember, hogy a fáradságtul ott a templom közepén összeölelkezve lefeküdtek, és úgy elaludtak.

Reggel jön a kulcsár, kinyitja a templom ajtaját. Látja a kulcsár, hogy a templomban nem egy ördög van, kettő. Jelentik a királynak, hogy:

— Fenséges királyom, eddig csak egy volt a templomban, egy elátkozott ördög, most kettő van.

A király kiadta a parancsot, hogy a katonaság vonuljon ki a tüzerekkel, és állják körül a templomot és lövessék. De a királynak a tanácsadói nem engedték meg, hanem egy halálra ítélt rabnak be kell menni a templomba, és azt a két elátkozott ördögegyént keltsék fel! Ha ezt a halálra ítélt rabot széttépik is, nem árt, mert úgylis halállal büntettetett volna, ki lett volna végezve.

Hát ki volt az a halálra ítélt, mint egy cigány katona, aki a felső parancsnak nem engedelmeskedett, és halálra ítélték. Bement a templomba, odament hozzájuk, és felkeltette mind a kettőt. A két fiatal pár karon fogva kísért a templomból.

Amikor a katonák meglátták, ott hagyták csapat-papot,

ágyút, széjjelszaladtak, mint a libák. Ők pedig, fiatal pár, ment a királyi kastélyba, az apjukhoz, a királyhoz.

Mikor a király meglátta az ablakon keresztül, hogy jönnek, bezárkózott. Hiába könyörögtek, a király nem engedte be. A király is megijedt, hogy majdnem idegösszeesett.

A lány odament az édesanyja ablakához, beszólt az édesanyjának:

— Fenséges király-édesanyám, nyisd ki az ajtót! Tiszta lélekkel jöttem haza.

Az édesanyja kinyitotta az ajtót, és bebocsájtotta a lányát és a fiatalembert. Megölelték egymást, megcsókolták egymást. A király meg látta, hogy itt nincs semmi veszély, odament a fiatal párhoz. A lányát megcsókolta és a fiatalembert. És feleségül adta a lányát a fiatalemberhez.

A király azt mondta a fiatalembernek:

— Te vagy az egy vitéz katonám a hadseregbe(n), aki megmentetted az én lányomat az átok alól. Mai naptul kezdve átadom a királyságot és a királyi vagyonomat, és helyettem te fogsz uralkodni.

Csináltak akkora lakodalmat, hogy én is ott voltam közöttük a lakomán. Majdhogy jó állapotban voltam, mer(t) úgy berugtam, hogy nem tudtam vóna hazajönni. Bedugtak engem egy nagy ágyúba, alám tüzeltek, úgy kilőttek, hogy gyalog sem kellett mennem. Ide pottyantam.